

Dissabte 24 de durant l'any

Text de l'Evangelí (Lc 8,4-15): En aquell temps, es reuní una gran gentada entorn de Jesús i hi acudien de totes les poblacions. Ell els digué, valent-se d'una paràbola: «Sortí el sembrador a sembrar la seva llavor. I, mentre ell sembrava, una part caigué arran del camí, i va ser trepitjada i els ocells del cel se la menjaren. I una part caigué sobre la pedra, i un cop nascuda s'assecà perquè no tenia humitat. I una altra caigué entre espines, i brotant al mateix temps les espines l'ofegaren. I una altra caigué en terra bona, i un cop nascuda donà un fruit del cent per u». Dient això exclamava: «El qui tingui orelles per escoltar, que escolti».

I li preguntaven els seus deixebles què volia dir aquesta paràbola. I ell els digué: «A vosaltres us ha estat donat de conèixer els misteris del regne de Déu, però als altres en paràboles, perquè mirant no vegin, i sentint no entenguin.

Aquesta és la paràbola: la llavor és la paraula de Déu, i els d'arran del camí són els qui escolten. I després ve el diable i s'emporta la paraula del seus cors, no fos que, creient, se salvessin. I els de sobre la pedra són els qui, quan han sentit, amb goig reben la paraula; però aquests no tenen arrels, els quals creuen per un temps, i en el temps de la temptació reculen. La que caigué entre espines són els qui han sentit, però en anar-se'n, són ofegats per les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida, i no donen fruit. La que caigué en terra excel·lent, aquests són els qui, escoltant la paraula amb un cor bo i excel·lent, la conserven i aporten fruit per mitjà de la paciència».

«La que caigué en terra excel·lent, aquests són els qui aporten fruit per mitjà de la paciència»

Mn. Lluís RAVENTÓS i Artés
(Tarragona, Espanya)

Avui, Jesús ens parla d'un sembrador que «Sortí a sembrar la seva llavor» (Lc 8,5) i aquella llavor no era altra cosa que «la Paraula de Déu». Però «brotant al mateix temps les espines l'ofegaren» (Lc 8,7).

D'espines, en tenim de moltes menes. «La que caigué entre espines són els qui han sentit, però en anar-se'n, són ofegats per les preocupacions, les riqueses i els plaers de la vida, i no donen fruit» (Lc 8,14).

—Senyor, és que en tinc jo la culpa de tenir preocupacions? Prou que voldria no tenir-ne, però me'n venen per tots costats! No entenc per què m'han de privar de la vostra Paraula, si no són pecat, ni vici, ni defecte.

—Perquè oblides que Jo soc el teu Pare i et fas esclau d'un demà que no saps si t'ha d'arribar!

«Si visquéssim més confiats en la Providència divina, segurs —amb una fe ben ferma!— d'aquesta protecció diària que mai no ens falta, quantes preocupacions o inquietuds ens estalviaríem! Desapareixerien tot de quimeres que, en boca de Jesús, són pròpies dels pagans, dels homes mundans (cf. Lc 12,30), de les persones que són mancades de sentit sobrenatural (...). Jo voldria gravar al foc en la vostra ment —ens diu sant Josepmaria— que tenim tots els motius per caminar amb optimisme per aquesta terra, amb l'ànima ben deseixida de tantes coses que semblen imprescindibles, ja que prou sap el vostre Pare què necessiteu! (cf. Lc 12,30), i Ell proveirà».

Digué David: «Deixa en mans del Senyor el teu destí, i ell et mantindrà» (Sl 54,23). Així ho feu sant Josep durant la gran prova: rumià, consultà, resà, prengué una resolució i ho deixà tot en mans de Déu. Quan l'Àngel va venir —comenta Mn. Ballarín—, no gosà despertar-lo i li parlà en somnis.

En fi, «Jo no haig de tenir més preocupacions que la teva Glòria..., en una paraula, el teu Amor» (Sant Josepmaria).

Pensaments per a l'Evangelí d'avui

-

«Quan s'introdueix la paraula divina en una intel·ligència neta de les coses mundanes, fa arrels profundes, produeix espigues i creix oportunament» (Sant Ciril d'Alexandria)

-

«La llavor de l'Evangelí fecunda la història dels homes i anuncia una collita abundant. Jesús fa així mateix un advertiment: només en el cor ben disposat germina la Paraula de Déu» (Sant Joan Pau II)

-

«La invocació del sant nom de Jesús és el camí més senzill de la pregària contínua. Recitada sovint per un cor humilment atent, no es dispersa en una 'onada de paraules', sinó que 'guarda la Paraula i produeix fruit per la constància' (...)» (Catecisme de l'Església Catòlica n°, 2.668)